

In de jeugd- hulp

Sinds drie maanden ben ik betrokken bij Jarno. Hij is 7 jaar oud. Zijn ouders zijn gescheiden toen hij 3 jaar was.

Marten Bergwerff is werkzaam als zelfstandig pedagoog. Hij biedt individuele begeleiding aan kinderen in het (speciaal) onderwijs en de ambulante jeugdhulp. In deze column reflecteert hij op zijn ontmoetingen en ervaringen.

Kermis in Jarno's hoofd

Sindsdien hebben ze vele malen in de rechtbank gestaan, mediation geprobeerd en ook diverse hulpverleningsvormen. Helaas verloopt de afstemming rond hun zoontje nog steeds problematisch. De roze wolk van de ouders is nu gespleten tot twee oorlogvoerende wolken, donderend en rommelend. Jarno is al acht maanden niet naar school geweest omdat zijn ouders hierover geen overeenstemming bereiken, ondanks de hulp van een groep betrokken en ervaren hulpverleners.

Jarno heeft ook prikkelverwerkingsproblematiek. Het filter in zijn hoofd laat enorm veel door. Hij hoort alles, registreert alles, en dit is zoveel dat zijn lichaam soms bijna niet stil kan staan. Onbewust heeft hij ervoor gekozen dominant te zijn in zijn contacten met anderen; dit helpt hem om de touwtjes in handen te houden. Hoe meer onrust, hoe meer controle hij nodig heeft. Bij onze afspraken merk ik daardoor goed hoe hij in zijn vel zit; kom ik er niet meer tussen, dan is het kermis in zijn hoofd.

Jarno sjeest voor me uit. We lopen langs het water richting de speeltuin om de hoek. Hij zit binnen de kortste keren al helemaal in zijn gedachten, en fantaseert hardop. Een 'rietsigaar' is al snel een speer die een draak kan doden. Gevolgd door een vuurbal die nog eens extra uit elkaar knalt. Het fort, een schattig speelhuisje met zo'n draaiend knikker-doolhof aan de zijkant, is bevrijd. Ik zie de schommels opgelucht heen en weer wiebelen; ja, dit voelt beter zo. Hij stoomt door, we moeten een brug over, hieronder zit een slotgracht met piranha's, daar wil je echt niet in vallen. Ik stel voor om de piranha's uit te dagen met wat gras, dat we in het water gooien. We kijken toe hoe dit in enkele seconden totaal vermalen wordt. Daarna kijken we elkaar aan. Wow, indrukwekkend, die beesten.

Hij wil nu wel eens even wat zeggen. 'Het was dus echt niks met papa vorige week!' Hij had hem verteld dat hij zich misselijk voelde in zijn buik als hij hem zag. En papa was boos geworden. Nu heeft hij er echt helemáál geen zin meer in. En weg is hij weer. Met zijn mond maakt hij het geluid van een hard optrekkende racemotor.

Even later schakelt hij naar een versnelling lager. Ondanks dat ik er nu al twee maanden ben, is het nog steeds enorm hard werken voor hem. Opeens pakt hij het gesprek weer op. 'Maar,' zegt hij, 'ik geef hem volgende keer nog een kans. Maar dan ga ik wel zeggen dat hij dit niet meer moet doen.' Goed idee. Hoe kun je dat nou het beste doen? Ik stel voor om zijn vader te spelen, dan kan hij het tegen me zeggen. Maar het is te veel. Hij is alweer verder, mijn woorden vallen de slotgracht in.

Er zijn is soms al genoeg, zeg ik in mijn hoofd. En zo zeg ik steeds bij onze ontmoetingen tegen mezelf: ik ben er. Ik ben in contact, en dat is fijn voor hem. Ik breng voor mijn gevoel steeds een denkbeeldige steen mee. We werken rustig aan een muurtje. En wie weet kunnen we op den duur er nog eens een raam of een deur in maken.

Reageren op deze column? Mail naar eindredactie@pedagogiek.nu